

"The Mitzvah of Hakhel and the Opportunity for Teshuvah "

Rabbi Avi Billet

Different Kinds of Gatherings

שמות פרק לה (א) ויקהל משה את-כל-עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יקוק לעשות אתם:	שמות פרק לב (א) וירא העם כי-בשש משה לרדת מן-ההר ויקהל העם על-אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי-זהו משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו:
מדרש אגדה (בובר) שמות פרשת ויקהל פרק לה סימן א [א] ויקהל משה. זה שאמר הכתוב מי כהחכם [ומי] יודע פשר דבר וגו' (קהלת ח' א'), אשריהם הצדיקים שיודעים לעשות פשרה בין ישראל לאביהם שבשמים, לפיכך אמר משה רבינו ע"ה ויקהל, תבוא ועשו לי מקדש (שמות כ"ה ח'), ותכפר על מעשה העגל, שנאמר בו קום עשה לנו אלהים (שם לב א'), ותבוא קהלת משה רבינו, שנאמר ויקהל משה את כל עדת וגו' ותכפר על קהלת אהרן, דכתיב ויקהל העם על אהרן (שם שם), [ותבוא אמירת משה רבינו שנאמר ויאמר אליהם משה, ויכפר על אמירת אהרן], שנאמר ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים (שם שם), תבוא אמירת זה הדבר (פסוק ד'), ותכפר על אמירת כי זה משה האיש (שם לב א'), תבוא אלה הדברים, ותכפר על אמירת אלה אלהיך ישראל (שם שם ד').	
ויקרא פרק ח (ב) קח את-אהרן ואת-בניו איתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואתו פר החטאת ואת שני האילים ואת סל המצות: (ג) ואת כל-העדה הקהל אל-פתח אהל מועד: (ד) ויעש משה כאשר צוה יקוק אתו ותקהל העדה אל-פתח אהל מועד: (ה) ויאמר משה אל-העדה זה הדבר אשר צוה יקוק לעשות:	ויקרא פרק ד (יג) ואם כל-עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל-מצות יקוק אשר לא-תעשינה ואשמו: (יד) ונודעה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן-בקר לחטאת והביאו איתו לפני אהל מועד: (טו) וסמכו זקני העדה את-ידיהם על-ראש הפר לפני יקוק ושחט את-הפר לפני יקוק: (כא) והוציא את-הפר אל-מחוץ למחנה ושחף אתו כאשר שחף את הפר הראשון חטאת הקהל הוא: פ
במדבר פרק ח (ח) ולקחו פר בן-בקר ומנחתו סלת בלולה בשמן ופר-שני בן-בקר תקח לחטאת: (ט) והקרבת את-הלויים לפני אהל מועד והקהלת את-כל-עדת בני ישראל: (י) והקרבת את-הלויים לפני יקוק וסמכו בני-ישראל את-ידיהם על-הלויים: (יא) והניף אהרן את-הלויים תנופה לפני יקוק מאת בני ישראל והיו לעבד את-עבדת יקוק:	במדבר פרק א (טז) אלה קריאי קרואי העדה נשיאי מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם: (יז) ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות: (יח) ואת כל-העדה הקהילו באחד לחדש השני ויתלדו על-משפחתם לבית אבתם במספר שמות מכן עשרים שנה ומעלה לגלגלתם:
במדבר פרק י (ו) ותקעתם תרועה שנית וגסעו המחלות החנים תימנה תרועה ותקעו למסעיהם: (ז) ובהקהיל את-הקהל תתקעו ולא תרעו: (ח) ובני אהרן הכהנים יתקעו בחצצרות והיו לכם לחקת עולם לדורתיכם:	
במדבר פרק יז (ו) וילנו כל-עדת בני-ישראל ממחרת על-משה ועל-אהרן לאמר אתם המתם את-עם יקוק: (ז) ויהי בהקהל העדה על-משה ועל-אהרן ויפנו אל-אהל מועד והנה כסהו הענן וירא כבוד יקוק:	במדבר פרק טז (יט) ויקהל עליהם קרח את-כל-העדה אל-פתח אהל מועד וירא כבוד יקוק אל-כל-העדה:

במדבר פרק כ (ח) קח את־המטה והקהל את־העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל־הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן־הסלע והשקית את־העדה ואת־בעירם: (ט) ויקח משה את־המטה מלפני יקוק כאשר צוהו: (י) ויקהלו משה ואהרן את־הקהל אל־פני הסלע ויאמר להם שמעו־נא המלים המן־הסלע הנה נוציא לכם מים: (יא) ויזרם משה את־ידו ויך את־הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעירם: ס	במדבר פרק כ (א) ויבאו בני־ישראל כל־העדה מדבר־צן בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם: (ב) ולא־היה מים לעדה ויקהלו על־משה ועל־אהרן: (ג) וירב העם עם־משה ויאמרו לאמר ולו גענו בגוע אחינו לפני יקוק: (ד) ולמה הבאתם את־קהל יקוק אל־המדבר הזה למות שם אנחנו ובעירנו:
דברים פרק ד (ט) רַק השמר לך ושמר נפשך מאד פן־תשכח את־הדברים אשר־ראו עיניך ופן־יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בנך: (י) יום אשר עמדת לפני יקוק אלהיך בחרב באמר יקוק אלי הקהל־לי את־העם ואשמעם את־דברי אשר ילמדון ליראה אתי כל־הימים אשר הם חיים על־האדמה ואת־בניהם ילמדון: (יא) ותקרבון ותעמדון תחת הקר והקר בער באש עד־לב השמים חשך ענן וערפל:	דברים פרק ד (יט) את־הדברים האלה דבר יקוק אל־כל־קהלכם בחר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסוף ויכתבם על־שני לוחות אבנים ויתנם אלי
דברים פרק ט (י) ויתן יקוק אלי את־שני לוחות האבנים כתבים באצבע אלהים ועליהם ככל־הדברים אשר דבר יקוק עמכם בחר מתוך האש ביום הקהל:	דברים פרק ה (יט) את־הדברים האלה דבר יקוק אל־כל־קהלכם בחר מתוך האש הענן והערפל קול גדול ולא יסוף ויכתבם על־שני לוחות אבנים ויתנם אלי
דברים פרק יח (טו) נביא מקרבך מאחריך כלמי יקים לך יקוק אלהיך אליו תשמעון: (טז) ככל אשר־שאלת מעם יקוק אלהיך בחרב ביום הקהל לאמר לא אסף לשמע את־קול יקוק אלהי ואת־האש הגדלה הזאת לא־אראה עוד ולא אמות: (יז) ויאמר יקוק אלי היטיבו אשר דברו:	דברים פרק י (ג) ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני־לוחות אבנים פראשנים ואעל הכרה ושני הלחת בידי: (ד) ויכתב על־הלחת כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יקוק אליכם בחר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יקוק אלי:
דברים פרק לא (כה) ויצו משה את־הלויים נשאי ארון ברית־יקוק לאמר: (כו) לקח את ספר התורה הזה ושמתם אתו מצד ארון ברית־יקוק אלהיכם והיה־שם בך לעד: (כז) כי אנכי ידעתי את־מריך ואת־ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם־יקוק ואף כי־אחרי מותי: (כח) הקהילו אלי את־כל־זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את־השמים ואת־הארץ:	דברים פרק לא (ט) ויכתב משה את־התורה הזאת ויתנה אל־הכהנים בני לוי הנשאים את־ארון ברית יקוק ואל־כל־זקני ישראל: (י) ויצו משה אותם לאמר מקחו שבע שנים במעד שנת השמטה בתג הספות: (יא) בבוא כל־ישראל לראות את־פני יקוק אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את־התורה הזאת נגד כל־ישראל באזניהם: (יב) הקהל את־העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את־יקוק אלהיכם ושמרו לעשות את־כל־דברי התורה הזאת: (יג) ובניהם אשר לא־ידעו ישמעו וילמדו ליראה את־יקוק אלהיכם כל־הימים אשר אתם חיים על־האדמה אשר אתם עברים את־הירדן שמה לרשתה: פ

Dibbur (דיבור) v. Amirah (אמר)

דברים פרק לא

(א) וַיֹּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל:

(ב) וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם בֶּן־מֶאֱהָ וְעֹשְׂרִים שָׁנָה אֲנֹכִי הַיּוֹם לֹא־אוֹכֵל עוֹד לֶצֶאֱתָת וְלָבֹא וְהָאֹמֶר אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה:

שמות פרק ו

(ב) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יְקֹוֹק:

שכל טוב (בובר) שמות פרשת וארא פרק ו סימן ב

שהדיבור לשון קשה, שנא' דבר האיש אדני הארץ אתנו קשות (בראשית מב ל), וכיון שאמר משה והצל לא הצלת [את] עמך (שמות ה כג), מיד התחילה מדת הדין לקטרג עליו, שנאמר וידבר אלהים אל משה (שם ו ב), אלהים זו מדת הדין, וכה"א בקרב אלהים ישפוט (תהלים פב א), עד שלימדה מדת הרחמים סניגוריא עליו, שנא' ויאמר אליו אני ה' (שמות ו ב), ה' זו לשון רחמים, שנא' ה' ה' אל רחום וחנון (שם לד ו):

תורת משה שמות פרק ו פסוק ב

(ב) וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'. פירש"י נאמן לקיים הבטחתי. הנה אין ספק שהקב"ה נאמן וחפץ ויכול ומה המונע, אלא שהפילוסופים סברו שבשעה שעושה דין א"א לפעול רחמים, ועל זה הפלא סובב השירה (לקמן ט"ו ו') ימינך ד' נאדרי בכח ואותו הימין עצמו תרעץ אויב, ע"כ הכא בחזיון א' דיבר אתו קשות ובאלקים דין (וזה "וידבר אלקי" אל משה) ובאותו חזיון עצמו אמר אליו אמירה רכה אני "הוי" רחמים (ובמדרש רבה פ"ו איתא ריב"ח אמר אלקים על המצרים, אני ה' על ישראל), וכמו שגם זה אינו מונע ממני כך אני ד' נאמן לקיים הבטחתי.

הדברים introduces words of rebuke, and Moshe's intent is to let the people know of all the times they had angered God, but he told that information over in code so they would not be embarrassed. Had he only given rebuke to some of them, others would say "O. So you were there. You heard what the son of Amram said, and you didn't respond to him? Had we been there, we would have put him in his place." Therefore Moshe gathered everyone saying "You're all here. If you have a refutation to my words, now is the time to respond."	רש"י דברים פרשת דברים פרק א פסוק א (א) אלה הדברים - לפי שהן דברי תוכחות ומנה כאן כל המקומות שהכעיסו לפני המקום בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירם ברמז מפני כבודן של ישראל: אל כל ישראל - אילו הוכיח מקצתן, היו אלו שבשוק אומרים, אתם הייתם שומעים מכן עמרם ולא השיבותם דבר מכך וכך, אילו היינו שם היינו משיבים אותו, לכך כנסם כולם ואמר להם הרי כולכם כאן כל מי שיש לו תשובה ישיב:
--	---

Hak'hel – the Mitzvah for the Nation to Gather

דברים פרק לא

(י) וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר מִקֶּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים בְּמִעֵד שָׁנָה הַשְׁמֵטָה בְּחֶג הַסִּכּוֹת:

(יא) בָּבֹא כָל־יִשְׂרָאֵל לְרֹאוֹת אֶת־פְּנֵי יְקֹנֶק אֱלֹהֶיךָ בְּמִקְוֶה אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּאַזְנֵיהֶם:

(יב) הִקְהֵל אֶת־הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטָּף וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְלַמַּעַן יִלְמְדוּ וַיֵּרְאוּ אֶת־יְקֹנֶק אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

(יג) וּבְנֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וְלַמַּדּוּ לִירְאָה אֶת־יְקֹנֶק אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: פ

כלי יקר דברים פרק לא:

והיה משה ירא פן יבינו ישראל לא אוכל כמשמעו מבלתי יכולת לילך לבוא ולצאת לפנייהם כפעם בפעם, מה עשה משה הלך לפני כל ישראל בזריזות לאורכה ולרוחבה כי בזה הראה להם כי ככוחו אז כן עתה לילך ולצאת ולבוא לפנייהם, ואז יבינו מעצמם מאמר לא אוכל שכוונתו איני רשאי, לכך נאמר וילך משה שהלך בפני כל ישראל בזריזות להראותם שהוא יכול לילך אבל אינו רשאי. ומטעם זה אמר להם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום, ואף על פי כן ככוחי אז כן עתה כי בכל הימים הללו לא סר כוחי וזה מופת שיכול אני אבל איני רשאי. ובדרך זה יש לפרש וילך משה גם לדבר אחר שפירש רש"י לא אוכל לצאת ולבוא בדבר הלכה, על כן וילך משה שהלך לפנייהם בדבר הלכה ותורה ובזה הראה להם שכוחו אז כן עתה בדבר הלכה ויכול אבל אינו רשאי כי ניתנה הרשות ליהושע ובהכרח נסתמו ממנו מעינות החכמה וסתימה זו שאינו רשאי כאמור:

"Moshe wanted to encourage Teshuva, which is largely accomplished through words – as Hoshea says (14:3), "Take 'Devarim' (words) with you and return to Hashem."	השני הוא, שרצה משה לזרזם על התשובה אשר עיקרה בדברים כמו שנאמר (הושע יד ג) קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. לכך נאמר וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל.
"Here too Moshe was telling them all regarding Teshuva. And since there is no person who sees any wrongdoing on his own part, and every sinner and rebellious person never goes to the חכם to ask for the antidote to his ailment of the soul, even though that חכם will listen to him and aim to guide him into the path of Teshuva, this is why Moshe went from tent to tent to every Israelite speaking words of the heart, heart-to-heart, to anyone who would listen to his call for Teshuva, the kind achieved through words. Moshe told the people at the end of Nitzavim בפיו הדבר מאד – כי קרוב אליך הדבר מאד – that this matter, Teshuva, is close to you, and it is even in your mouth, so it is easily available to you should you choose to pursue it."	ומדקאמר אחר כך ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום אם כן דיבור ראשון להיכן אזל, אלא שהוא דיבור קשה של מוסר ולכן אמרו אל כל ישראל לומר כל מי שיש לו להשיב יבוא וישיב כמו שפירש רש"י על מה שאמר אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל (דברים א א), וכן כאן אמר לכולם ענין התשובה התלויה בדברים. ולפי שאין אדם רואה חובה לעצמו לעולם וכל חוטא ורב מרי לעולם לא ילך הוא אל החכם הרופא לבקש תרופה למחלתו בחולי הנפש והלואי שישמע בקראו אליו החכם ההולך אליו ומדבר על לבו לפתותו על דבר התשובה, על כן אמר וילך משה שהוא הלך מאוהל לאוהל אל כל אחד מישראל והיה מדבר על לבו את הדברים האלה היינו עניני התשובה התלויה בדברים, והוא מוסב על מה שאמר למעלה כי קרוב אליך הדבר מאד בפיו דהיינו ענין קחו עמכם דברים:

(יא) תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באוזניהם. הנה כל הקורא לחבירו באוזניו אינו עומד כנגדו כי אם מצידו. ואולי מכאן למדו רבותינו (סוטה מא א) במוצאי יום טוב ראשון של חג עושין למלך בימה של עץ בעזרה וכו' וקורא מתחילת אלה הדברים וכו', ומהיכן למדו לומר כן שמתחיל מן אלה הדברים כי יותר היה נכון לומר שיאמר מן הואיל משה באר את התורה הזאת. אלא שלמדו זה ממה שאמר נגד כל ישראל, כי כל פסוק אלה הדברים היה מתנגד לכל ישראל כי היה מזכיר ברמז כל המקומות שהכעיסו בהם להקב"ה מפני כבודן של ישראל, והדבר האמור ברמז דומה כאילו היה מלחש באוזניו שאין השומעים מבינים שום דבר כי אם מי שמרגיש בעצמו שחטא בדבר ההוא הוא המבין הרמיזה ההיא, ועל זה אמר שיקרא את התורה הזאת שהיא נגד כל ישראל ובאוזניהם רצה לומר התורה המתנגדת לישראל ואמירה באוזניהם ברמז. ושם נאמר אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל. לכך אמר כאן נגד כל ישראל, כי בהקהל זה אי אפשר שיהיו שם כל ישראל שבכל הארץ, אך שהוא מדבר מן אמירת משה שהיתה במעמד כל ישראל:

ומכאן לימוד לכל דברי תוכחות עלי עוון, שצריך המוכיח לדבר ברמז מן חטא שחטא בו איזה איש פרטי באופן שלא יכנס הדבר כי אם באוזניו ולא יבינו בו אחרים מפני כבודו כדרך שעשה משה:

(יב) הקהל את העם האנשים והנשים והטף. אמרו חז"ל (חגיגה ג א) אנשים באו ללמוד נשים לשמוע טף למה באים ליתן שכר למביאיהן. משמע מזה שמדבר בטף שלא הגיעו לחינוך דאם לא כן לא הוצרכו לטעם ליתן שכר וכו', וזה דוחק גדול כי זה דומה כאילו צוה שישאו עליהם משא מעצים ואבנים לבית ה' כדי ליתן שכר למביאיהם:

"The purpose of Hakhel was for Teshuva. The rabbis taught us that the 'first day of Yom Tov' is the 'first day' for the reckoning of one's sins. This is why the people needed to do preparation for Teshuva, and that preparation was Hakhel, when the king would gather the people and read to them from the book of Devarim. The goal of Hakhel is to unite the people in their return to Hashem, so there will be many returnees. It is specifically during the 10 days of repentance that God accepts the Teshuva of the individual, but at other times of the year (such as Hakhel, which is out of the 10 days) God only accepts the Teshuva of the people as a collective."	ונראה שכל עיקר צורך הקהל זה היה בעבור התשובה, לפי שאמרו חז"ל (ויקרא רבה ל ז) שיום ראשון של חג נקרא ראשון לחשבון עוונות, על כן הם צריכים לעשות תיכף הכנה אל התשובה והכנה זו היא הקהל זה שהמלך מקהיל את העם וקורא לפניו מן אלה הדברים כי רוב הספר דברי תוכחות עלי עוון ודברי כבושים, וכבר ידוע שהקהל יש בו צורך גדול אל התשובה כי על ידי שהם מקוהלים יהיו אגודה אחת ויטו שכם אחד לשוב אל ה' כדי שיהיו השבים רבים, לפי שדוקא בעשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים הקדוש ברוך הוא מקבל תשובת היחיד אבל בכל ימות השנה אין הקדוש ברוך הוא מקבל כי אם תשובת הרבים (ראש השנה יח א).
--	---

וזהו שדרשו חז"ל ולקחתם לכם ביום הראשון וכי ראשון הוא והלא ט"ו הוא אלא ראשון לחשבון עוונות וכו'. ולמה הזכיר הכתוב ענין זה דוקא בפסוק המדבר מן לקיחת ארבעה מינים ולמה לא הזכיר זה בפסוק המדבר משיבת הסוכה, אלא לפי שבלקיחת ארבעה מינים נרמזו כל ארבע כיתות של ישראל שיהיו באגודה אחת כמבואר למעלה בפרשת אמור (ויקרא כג מ). והוצרך הפסוק ליתן טוב טעם ודעת למה דוקא ביום זה נצטוו לעשות מצוה זו שיש בה הוראה שיהיו כל ישראל אגודה אחת שיכפרו אלו על אלו, אלא לפי שמן ראש השנה עד יום כיפור הקדוש ברוך הוא מקבל אפילו תשובת היחיד על כן אינן צריכין עדיין להיות אגודה אחת כדי שיהיו השבים רבים, ומן יום כיפור עד חג הסוכות אין עושין עוונות כי כל אחד עוסק

במצות סוכה ולולב ומצוה גוררת מצוה על כן מסתמא לא יאונה לצדיק כל און עד יום ראשון של סוכות שהוא ראשון לחשבון עוונות, על כן צריכין לעשות הכנה אל התשובה והכנה זו היא שיהיו כולם אגודה אחת כמו ארבעה מינים אלו. לכך נאמר ולקחתם לכם ביום הראשון כנותן טעם לשבח למה זה צויתי לכם על לקיחת ארבעה מינים אלו באגודה ביום זה דוקא, לפי שהוא יום הראשון לחשבון עוונות על כן אתם צריכין לעשות הכנה אל התשובה של כל ימות השנה, והכנה זו היא כשתהיו באגודה אחת כמו ארבעה מינים אלו אז יקבל ה' תשובתכם כי הן אל כביר לא ימאס:

וזהו גם כן טעם הקהל זה, כי נוסף על לקיחת ארבעה מינים אלו ביום ראשון של חג צוה ה' לעשות עוד רושם דומה לזה מקץ שבע שנים כי שנת השמיטה גורם גם כן ההקהל והשלום על ידי שלא יזרע ולא יצמיח בו ואכלו אביוני עמו כי אינו רשאי להחזיק בתבואת שנת השבע כבעל הבית, וזה בלי ספק סיבת השלום כי כל דברי ריבות נמשכין ממדת שלי שלי זה אומר כולה שלי וכל זה אינו כל כך בשנה השביעית כי בקום ועשה אין הכל שוים אבל בשב ואל תעשה הכל שוין וזה באמת ענין השלום. וכן בחג הסוכות שכל אחד יוצא מדירת קבע לדירת עראי ויושב תחת סוכת שלומו הנה ביום ראשון של חול המועד נצטוו המלך לעשות רושם אל השלום, וזהו ענין ההקהל כי כל זה הכנה אל התשובה וקורא לפניהם מן אלה הדברים בדברי כבושים ותוכחות:

וזה שאמרו אנשים ללמוד וכו' טף למה באים ליתן שכר למביאיהם, כי בזמן שישראל עושים תשובה אז מבקשים תחנונים מלפניו יתברך על מחילת העוון ויאמרו אם לא למענינו יעשה אזי יעשה בשביל גמולי חלב שלא פשעו כדאיתא בנוסח של אבינו מלכנו חמול עלינו ועל עוללינו וטפינו, וכן אומרים עשה למען גמולי חלב וכו', וזהו השכר הניתן למביאיהם מן הטף שיאמרו לפניו יתברך עשה למען טף אלו המובאים בית ה' כדרך שנאמר ביואל (ב טז) אספו עם קדשו קהל קבצו זקנים אספו עוללים ויונקי שדים וגו':

ולפי פשוטו מדבר בטף שכבר הגיעו לחינוך, כמו שנאמר למען ישמעו אלו הנשים, ולמען ילמדו אלו האנשים, ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו זה טף שהגיע לחינוך:

Does the timing of Hakhel make a difference in terms of Teshuvah?

Beginning of Shmitah year – Ibn Ezra Devarim 15:1 and 31: 10

End of Shmitah year – Talmud Sotah 41a, Rambam Laws of Chagiga 3:3

(and everyone other than Ibn Ezra, though see Eliyahu Mizrachi on Bereshit 41:1)

ספר החינוך פרשת ניצבים מצוה תריב

משרשי המצוה, לפי שכל עיקרן של עם ישראל היא התורה, ובה יפרדו מכל אומה ולשון להיות זוכין לחיי עד תענוג נצחי שאין למעלה הימנו בנבראים, על כן בהיות כל עיקרן בה ראוי שיקהלו הכל יחד בזמן אחד מן הזמנים לשמוע דבריה ולהיות הקול יוצא בתוך כל העם אנשים ונשים וטף לאמר מה הקיבוץ הרב הזה שנתקבצנו יחד כולנו, ותהיה התשובה לשמוע דברי התורה שהיא כל עיקרנו והודנו ותפארתנו, ויבואו מתוך כך לספר בגודל שבחה והוד ערכה ויכניסו הכל בלבם חשקה, ועם החשק בה ילמדו לדעת את השם ויזכו לטובה וישמח ה' במעשיו, וכענין שכתוב בפירוש בזאת המצוה ולמען ילמדו ויראו את ה'.

מדיני המצוה מה שאמרו זכרונם לברכה שהמלך הוא היה המחוייב לקרוא באזניהם. ובעזרת הנשים היה קורא, וקורא כשהוא יושב ואם קרא מעומד הרי זה משובח. ומהיכן הוא קורא מתחלת ספר אלה הדברים עד סוף פרשת שמע ישראל, ומדלג לוהיה אם שמוע, וגומר אותה פרשה, ומדלג לעשר תעשר וקורא מעשר תעשר על הסדר עד סוף ברכות וקללות עד מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב, ופוסק.